

de Bergrede XXVI
Gelijk in de hemel alzo ook op de aarde...

- * intochtlied 189:1 en 2 (opw)
- * stil gebed
votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * lied 189:3 en 4 (opw)
- * gebed om de Heilige Geest
- * lied 542
- * bijbellezingen: N.T. Matt. 7:13-23
Rom. 12:1-4
- * lied 527 **collecte**
- * preek n.a.v. Matt. 6:10
- * gebed/voorbede
- * slotlied 550:1 en 2
- * zegenbede
- * vervolg slotlied 550:3

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
is met u allen.***

Liederen uit opwekking (opw) en Lofzangen en Gebeden (bundel Unie Baptisten) - sup. = supplement.

'Gelijk in de hemel alzo ook op de aarde' - daar zit iets absoluuts in die woorden. Ze laten je voelen: er kan hier niet gesjoemeld worden. Ze bepalen je bij het heilig Goddelijke - ze vormen het laatste woord van de eerste bede van de drie bedes in het Onze Vader: 'uw naam, worde geheiligd', 'uw Koninkrijk kome', 'uw wil geschiede'. Hoewel gesteld kan worden dat het '[g]elijk in de hemel alzo ook op de aarde' op al deze drie bedes van toepassing mag heten, komt het bij de derde bede wel heel nadrukkelijk op je af: 'uw wil geschiede' '[g]elijk in de hemel alzo ook op de aarde'.

Je kunt ook zeggen dat de twee eerste bedes onder die noemer - '[g]elijk in de hemel alzo ook op de aarde' - hun toespitsing in absolute zin krijgen in de derde bede! Wil Gods naam geheiligd worden, dat wil zeggen, Hij zich als God, de IK ben, kunnen manifesteren, en wil zijn Rijk komen, dat wil zeggen in de manifestatie van zijn naam zichtbaar zijn én worden, dan moet de hemel ruim baan op aarde krijgen in het reëel worden van het doen van zijn wil.

Waar zijn naam geheiligd wordt, God de ruimte krijgt zich de *IK ben* te tonen, daar breekt al hier en nu, naar de toekomst volkomen!, het Rijk van God baan en dáár zal alleen plaats kunnen zijn voor zijn wil en ook blijken te zijn!

'Ik heb een hemel reeds op aarde en een hemel nog in zicht' onder het motto: Onze Vader... Ja? Zeggen we amen hierop? Of stoten we nu op de meest waarschijnlijke oorzaak waarom God voor ons zo weinig 'Vader' is, kan zijn. Op de meest waarschijnlijke oorzaak waarom we zo weinig beleven wat het in mag houden: het heiligen van zijn naam. Dat Hij wil zijn voor jou de *IK ben* en we dús zo weinig ervaren van wat het daarom mag betekenen dat je burger bent van het Rijk in de hemelen.

'Uw wil geschiede'... dat is niet meer menselijk om dat te bidden! Of wel soms?! En ook hier staat dit, net als de vorige bedes, onder het teken van *moeten*: 'U wil *moet* geschieden', met daarbij (weer) aangetekend, dat elke actie daarin van Gods kant komt. Met andere woorden, en juist dáár knelt het: er is voor geen andere wil, dan behalve die van God, ruimte! Kunnen we ons daarbij wat voorstellen? Kun je er als mens nog wel wat mee, als je wat er zoal bij voorgesteld wordt, op je af laat komen? Er is namelijk geen bede waar op aards vlak zo onhemels mee is en wordt omgegaan dan juist met deze: 'Uw wil geschiede'. Daar heb je allereerst de wijd verbreide gedachte, en misschien zijn er hier sommigen die onder dat juk leven, dat Gods wil in feite hetzelfde is als *noodlot*. Voor de één is dat mogelijk zwarter ingekleurd dan voor de ander, maar telkens is de ondertoon voor dezulken: ach je kunt aan de loop van de dingen nu eenmaal niets veranderen - als God het wil (en dan kan dit van alles betreffen van de meest enge tot de meest verschrikkelijke zaken). Als God het wil, gebeurt het, heo dan ook... Alsof Gods almacht gelijk staat aan tiranie!

Hoe vaak wordt deze bede zo gebeden en dat in zoals gezegd de meest droeve omstandigheden: 'Uw wil geschiede, laat het onvermijdelijke dan maar gebeuren... wij zijn toch onmondig...!

God, hoe kan ik dan nog 'Vader' zeggen? Heeft de wereld niet mede daarom zo'n verworden beeld van God? 'Een mooie God is dat, die al die rampen toelaat, die oorlogen, die dodelijke ziekte, die hongersnoden..., die de wereld laat stukgaan! Die je verbiedt je te laten inenten, zodat je leven door bijvoorbeeld verlamming verkreukeld wordt..., die niet wil dat je niet naar de dokter gaat, of soms per gratie, maar niet toestaat dat je medicijnen slikt...'

Is het Gods wil, dat de wereld op het niveau gekomen is, dat zelfs moord humaan kan worden genoemd en dergelijk handelen met eufemistische termen als euthanasie en abortus wordt glad gepraat? Ben ik er als christen mee klaar om hier te zeggen: 'zijn wil geschiede' want dit zijn nu eenmaal tekenen van de tijd en wat zal ik dan nog zeggen? Dat is niet alleen wreed fatalisme, maar tegelijk en bovenal een gruwelijke vertekening van God! Het is een volkomen misvatten van deze

bede. Dan is die bede inderdaad niet meer menselijk om te bidden! Ik geloof stelig dat zo'n verkondiging en ook geleefd Godsbeeld afbraak doet aan zijn Rijk en zijn naam onder de mensen ontheiligt en niets met Gods wil van doen heeft!

Feitelijk raken we hier een volgende wijd verbreide neiging als het gaat om het interpreteren van de bede 'Uw wil geschiede'. Immers, is wie met deze tóch, zoals we nog zullen zien, heerlijke bede omgaat in de zojuist beschreven zin, is die niet ergens bezig - geneigd, *zijn eigen menselijke* gedachten en gevoelens en beleving als Gods wil te projecteren? *God zijn eigen menselijke* wil voor teschrijven?

Welk mens heeft die neiging niet om, zoals ik ergens zo raak omschreven las: 'zijn eigen wil binnen te smokkelen in de wil van God'? Egoïsme in de luxe verpakking van onbaatzuchtigheid: 'Uw wil geschiede', als het maar samenvalt met mijn wil! Zijn wil is toch de beste voor de wereld, zijn wil zou veel meer gedaan kunnen en moeten worden. Maar wie *doet* ze? De mens neemt wat dit aangaat een ánder heel veel kwalijk behalve zichzelf! Menigeen heeft dan ook de deurknop van het hart stevig vast als God met zijn wil aan het hart klopt! Je wilt het natuurlijk best bidden zolang God jouw plannen maar niet bederft, want als dat het geval is dan vind je het niet meer menselijk om te bidden. In het uiterste geval vloek je dan Gods wil misschien wel..., stil voor je heen, of botweg luidop.

'Uw wil geschiede...'

Tellen we het zoal onder deze bede voorgestelde even kritisch op om dan vervolgens uit te komen bij wat Jezus de discipelen (en dus ook ons!) leerde. 'Uw wil geschiede' betekent nooit en te nimmer dat zijn wil gelijk is aan het noodlot. God wil is allesbehalve mens-onterend. Juist daar waar zijn wil naar zijn eigen aard en bedoeling door menselijke projecties, door in feite niets minder dan de menselijke wil, wordt vervangen en zelfs óók dáár waar de menselijke wil in Gods wil wordt binnengesmokkeld, dáár wordt allereerst God onteerd, maar tegelijk ook, ja, daaruit en daardoor: de mens zelf! Gods wil is niet noodlot en zijn wil is niet gelijk aan mijn eigen wil.

Zijn wil is wat de aanspraak van het hele door Jezus geleerde gebed zegt: 'Vader'; wat Hij in die naam heilig wil tonen: IK ben; wat zijn Rijk inhoudt: zijn nabijheid nu al én straks 'gij in Mij en Ik in u'! Wat Paulus zegt in Rom. 12 nadat hij al in bijvoorbeeld Rom. 8 heeft aangetoond, dat God *voor* ons is in en door ellende, lijden en dood. Dat de wil van God is: *het goede, welgevallige en volkomene* juist okk daarin en daar dwars doorheen!

Hoe heeft God dát als zijn wil getoond in juist zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus. In Hem werd Gods wil voor de mens tot in bloedrood geschreven, geleefd. Waren het niet Jezus' eigen woorden tegen de discipelen uitgesproken na juist de confrontatie met een mens die door het volgen van de eigen wil tot in de diepste ellende terecht gekomen was – de vrouw bij de bron: 'Mijn spijs is de wil te doen van degene die Mij gezonden heeft...'? Hoeveel betekend juist toen en daar die woorden... Zie die vrouw - hoe ziek was haar hart, maar hoe staat ze daar model voor ons, de mens!

Godsdienstig en wel had ze haar eigen leven geleefd: vrij! En wat was ze geworden? Gevangene van haar eigen keuzes die niet te brengen waren op de noemer van God, die aanbidders zoekt in 'Geest en in waarheid'. Geschiedde in haar lecen Gods wil? Dan moest toch in dat leven Gods aanwezigheid, blijdschap, vrede, vrijheid merkbaar zijn - ze leed, op het heetst van de dag. Ga ik te ver als ik zeg dat haar leven een hel was? Elk leven dat, al bidt het 'Uw wil geschiede', de wezenlijke essentie van dat gebed verloochent door de eigen wil voorop te stellen, leeft in de hel!

Kijk alleen naar de gevolgen van het kiezen van eigen wegen op welk vlak in je leven dan ook! God ontierend, mensoterend...

En dáár was Jezus, het levende water, om Gods wil te doen, om die wil te laten geschieden - waar? In dat gebroken leven! Is dat niet goed, volkomen en welgevallig?! Had zij één grond van verdienste? Haar toch wel gelovig zijn? Jezus confronteerde haar, de mens (telkens doet Hij dat) met de realiteit van het eigen leven en dat in het licht van wie Hij is. En waar Hij dát kan doen (mag doen), wil de mens nazeggen in en vanuit de nood: Uw wil geschiede - want dan kan ik pas mens zijn. Dáár krijg ik pas de volle ruimte, de echte vrijheid, de hemelvreugde in mijn hart!

'Uw wil geschiede' is: zoals de hemelse spijs voor Jezus lag in het doen van Gods wil - Hem gehoorzamen tot in de uiterste consequentie van het lijden: de dood (Hij heeft gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden (Hebr. 5:8)) en dat gaf *het leven* om uit te delen! Zoals de hemelse spijs voor Jezus lag in het doen van Gods wil en die zin, gelovend accepteren dat het gaan van deze zijn weg, de weg van het sterven aan jezelf, het leven geeft! En dat met alles wat dat inhoudt. 'Werkt niet om de spijs die vergaat, maar om de spijs die blijft tot in het eeuwige leven welke de Zoon des mensen u geven zal...'

Hij gaf Zichzelf, Gods wil! Voor de mens, als spijs, als drank, opdat wij waarachtig in vrijheid zouden kunnen leven. Zijn spijs, zijn drank biedt Hij aan, dat is: zijn leven om ons deel te worden, te zijn - '*Ik ben* het brood des levens', '*Ik ben*' het water des levens'- 'wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt', leeft in het centrum van mijn wil, die laat mij zien!

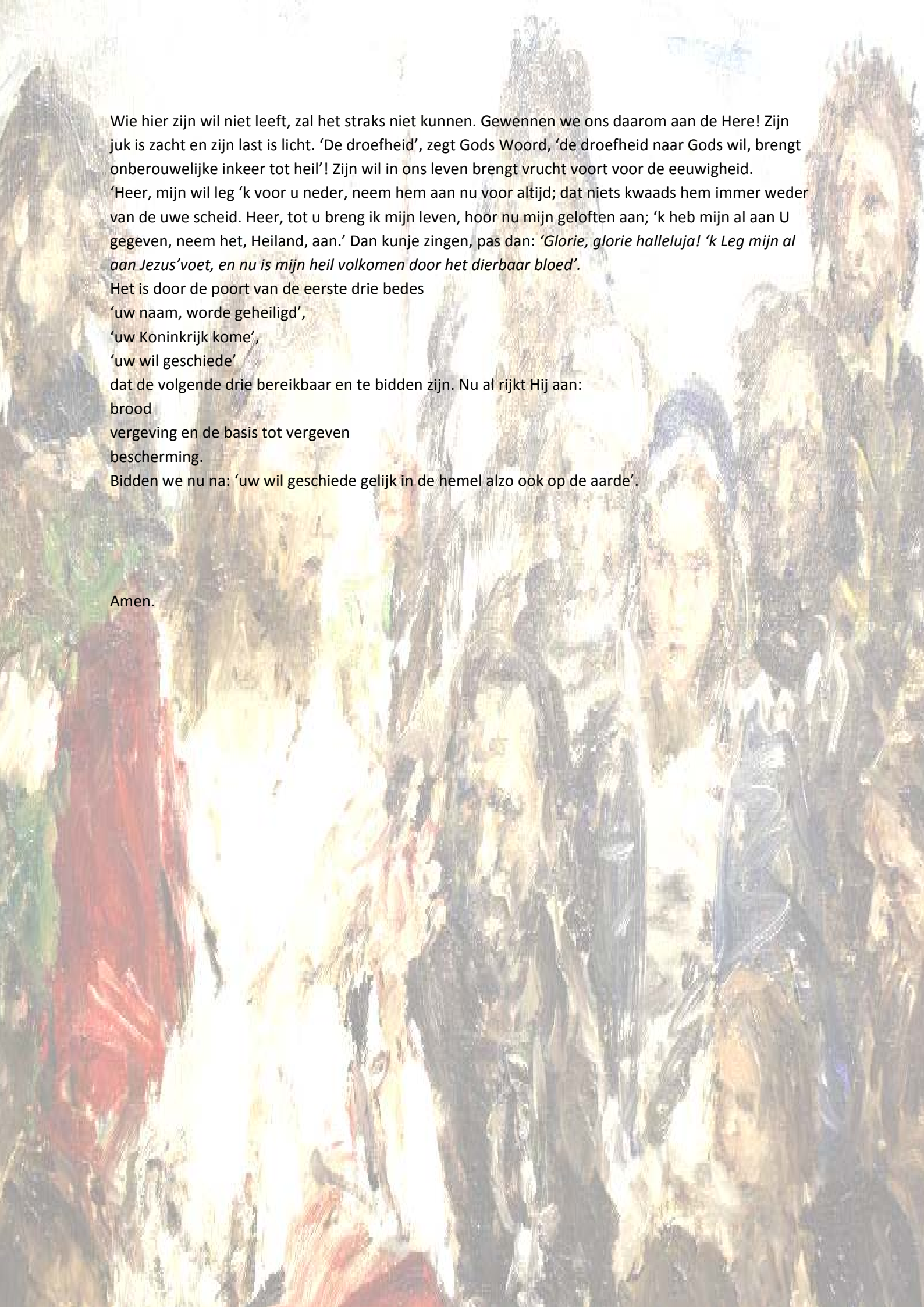
Hij kan pas zijn alles wat Hij is en op Golgotha bewezen heeft te zijn in dat leven, dat bereid is volkomen zichzelf te verliezen, te verloochenen per dag, per omstandigheid. Het leven dat bereid is telkens te zeggen: niet mijn wil, maar uw wil geschiede. Gods almacht is hier zo groot, dat Hij geen tiranie uitoefent, maar aan elk mens steeds weer de keuze laat te kiezen.

Waar Hij alle ruimte heeft - waar IK gehoorzaam, dat soms concreet als Jezus heb te leren door lijden heen (Hij doet alles meewerken te goed!) - daar toont Hij zich volkomen Vader, daar is ruimte voor Gods Heilige Geest die vrijheid is. Daar merk ik zijn naam, zijn Rijk, daar verspreid ik daarvan de geur! Een geur ten leven! God dwingt niet. Hij breekt niet in. Hij klopt, roept, trekt, vraagt met dat ene oogmerk: het volle leven in Hem voor de mens.

Hij is dan zeker geen mensenkind, want als we slechts kijken naar wat onze wil is, dan kunnen we maar één ding constateren: dat die zo tegengesteld is aan zijn wil. Onze wil is een ongeordende samenbundeling van allerlei neigingen en gevoelens, gedreven door zelfzucht, grillig, trots, vol geledingsdrang, dwingend, met maar één uitkomst: *d o o d* 'wie zijn leven (lees: eigen wil) wil behouden, die zal het verliezen'! Maar wie bidt: 'uw wil geschiede' - en zou een Vader waarachtig stenen geven voor brood, een slang voor een vis? - die zal het leven behouden, die mag worden gevoed nu tot en met straks.

Zijn wil mogen we gespeld zien in de tekenen van brood en wijn. Hij nodigt te komen. Zijn wil voor ons.

Maar bedenk: niet ieder die zegt Here Here - Ik ben, Ik ben - maar wie doet de wil van de Vder, aanneemt de Lamsgestalte (en dat is een groeiproces door ook harde levenslessen te leren in gehoorzaamheid, daarom dat je er niet met één keer bidden bent...), die zal het Koninkrijk der hemelen binnegaan!

Wie hier zijn wil niet leeft, zal het straks niet kunnen. Gewennen we ons daarom aan de Here! Zijn juk is zacht en zijn last is licht. 'De droefheid', zegt Gods Woord, 'de droefheid naar Gods wil, brengt onberouwelijke inkeer tot heil!' Zijn wil in ons leven brengt vrucht voort voor de eeuwigheid. 'Heer, mijn wil leg 'k voor u neder, neem hem aan nu voor altijd; dat niets kwaads hem immer weder van de uwe scheid. Heer, tot u breng ik mijn leven, hoor nu mijn geloften aan; 'k heb mijn al aan U gegeven, neem het, Heiland, aan.' Dan kunje zingen, pas dan: *'Glorie, glorie halleluja! 'k Leg mijn al aan Jezus'voet, en nu is mijn heil volkomen door het dierbaar bloed'*.

Het is door de poort van de eerste drie bedes

'uw naam, worde geheiligd',

'uw Koninkrijk kome',

'uw wil geschiede'

dat de volgende drie bereikbaar en te bidden zijn. Nu al rijkt Hij aan:

brood

vergeving en de basis tot vergeven

bescherming.

Bidden we nu na: 'uw wil geschiede gelijk in de hemel also ook op de aarde'.

Amen.